

Molt de soroll i moltes nous

Catalunya elegeix entre els que alimenten la discòrdia i els que volem sumar forces amb la resta d'Espanya

Carme Chacón Ministra de Defensa.

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 26 de novembre del 2010

Tots sabem que nociu que arriba a ser el soroll. L'Organització Mundial de la Salut (OMS) reconeix que una exposició superior a 65 decibels pot provocar problemes per a la salut. El soroll també és perjudicial per a la salut de la democràcia. Distorsiona la realitat i obliga molts ciutadans a desconnectar-ne, a mantenir-se al marge de la política per no quedar-se sords.

Felipe González ho va expressar molt bé dilluns a Granollers quan va dir que el soroll generat durant l'última legislatura ha impedit que es valori suficientment la gran gestió del president **José Montilla** al capdavant de la Generalitat. El seu Govern ha obtingut uns magnífics resultats, i així ho reconeixen els ciutadans. I, no obstant, les mateixes enquestes que valoren positivament l'acció del Govern semblen donar més suport a altres opcions polítiques. Aquí és on resideix la gran paradoxa.

Al meu parer, aquesta contradicció es deu precisament al soroll que ha envaït la política catalana. L'excés de decibels ha provocant fatiga entre la ciutadania i ha perjudicat el Govern que lidera **Montilla**.

Hi ha hagut molt de soroll, molt. Però també moltes nous. Ningú ha fet tant per Catalunya en tan poc temps com **José Montilla**. I s'ha aconseguit en el context econòmic més desfavorable dels últims 70 anys. Perquè la crisi no la paguin els més desafavorits, el PSC ha apostat per millorar els serveis públics i la cohesió social. És la nostra forma de governar.

Cinc nous mestres al dia. Mil nous mossos a l'any. Vuit hospitals i 3.000 metges en tota la legislatura. En quatre anys, s'ha construït el doble de quilòmetres de metro dels que va fer CiU en 23 anys; i ara s'inverteix el doble en la conservació de la nostra xarxa de carreteres.

D'acord, únicament són dades. Però l'important és el que expliquen. Ens parlen de la Catalunya d'avui. Una Catalunya que proporciona millor educació als seus fills, que és més segura, que presta més bona atenció sanitària i que està més ben comunicada. Ens revelen una societat amb més oportunitats i més ben preparada per enfrontar-se al futur. Aquest és el resultat de la gestió del president **Montilla**. Un treball brillant que el soroll ha amagat en massa ocasions.

¿I on neix el soroll? Com deia **Felipe González**, un focus de soroll va estar en el mateix tripartit. Algun dels nostres socis ha mantingut, en ocasions, una actitud poc responsable. Com quan, des d'ERC, es donaven ales a referèndums secessionistes. Semblava com si governessin als matins i a les tardes destruïssin la tasca del Govern del qual formaven part.

Ha estat la primera vegada que Catalunya era governada en coalició. Aquesta escassa experiència ens ha pogut pesar. Arribar a un acord sempre suposa renunciar, per això no tot s'ha fet com volíem. Però estava a la nostra mà aconseguir que Catalunya, per primera vegada en dècades, comptés amb un Govern de progrés. El PSC no ho va dubtar.

Un altre focus de soroll ha procedit de la dreta a Catalunya, de CiU, i un altre, el més sonor, del PP. CiU va començar negant el suport al nou sistema de finançament, el millor de què Catalunya ha disfrutat mai. Sí: mai. I ha acabat renegant del mateix Estatut que va contribuir a aprovar. Un Estatut que ha dotat els catalans del nivell d'autogovern més gran de la seva història.

El PSC ha aconseguit que Catalunya tingui avui gairebé vuit vegades més capacitat financera que quan governava CiU. I no ha fet falta cap concert que desbordés la Constitució. Actualment, l'Estat inverteix a Catalunya el doble que fa set anys. I no hem hagut de promoure un referèndum secessionista.

A tota aquesta confusió s'hi suma el PP, amb el seu estrèpit característic. Tots recordem la seva proposta de referèndum contra l'Estatut, els seus intents d'enfrontar Catalunya amb la resta d'Espanya, els seus enganys sobre la convivència lingüística catalana o les seves acusacions de falsos privilegis.

El president **Montilla** i el PSC hem demostrat que Catalunya avança quan aposta per l'entesa amb la resta d'Espanya. Catalunya és un país dinàmic, innovador i competitiu. El seu paper no és, ni pot ser, el de víctima; el seu paper ha de ser liderar Espanya i ser rellevant a Europa, en lloc d'empetitir-se i aïllar-se, mentre es llepa algunes ferides reals i altres d'imaginàries.

Aquesta és, en realitat, l'elecció a la qual s'enfronta el poble de Catalunya diumenge:

D'una banda, els que busquen l'enfrontament i alimenten la discòrdia des d'un o altre costat, el centralisme anticatalà o l'independentisme més o menys solapat. És el mateix viatge cap enlloc per dos camins diferents.

De l'altra, els que volem sumar forces amb la resta d'Espanya per accelerar una sortida social de la crisi, modificar les estructures del nostre model productiu a la recerca d'una economia més dinàmica i competitiva, un sistema educatiu que ensenyi a emprendre i una fortalesa institucional més gran.

És a dir, aquesta vegada sí, un avanç rotund. Fets sense pirotècnia. Nous i només nous.